

Nyhedsorientering september 2014:

Helga Zepp-LaRouche “Den Nye Silkevejsdame” i Kina

Denne nyhedsorientering fokuserer på det succesrige besøg Helga-Zepp-LaRouche, der er gift med Lyndon LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og leder af det tyske parti BüSo, havde til Kina de første to uger af september. Hun fik mulighed for på konferencer, ved møder, i TV og i radio, at give LaRouche-bevægelsens input til, hvilken videre vej Kina skal vandre i sin strategi for at bygge en Ny Silkevej og fremme BRIKS' globale udviklingsdagsorden. Samtidig fortsætter BRIKS' arbejde med at bære frugt i form af et dramatisk skifte i Egypten til bygningen af en ny Suez-kanal med egne midler og en national udviklingsstrategi. Den kinesiske præsident Xi Jinpings historiske tredages besøg i Indien fik etableret en tæt alliance mellem verdens to mest folkerige nationer.

Download (PDF, Unknown)

Præsident Xi kommer med en indtrængende opfordring til et asiatisk århundrede

med fremgang og fornyelse

17. september 2014 – Forud for sin ankomst til et tredages besøg (17.-19. sept.) i Indien, kom Kinas præsident Xi Jinping, i en artikel i den indiske avis »The Hindu« den 17. sept., med en indtrængende opfordring til, at Kina og Indien går sammen om at bygge det, han kaldte et asiatisk århundrede med fremgang og fornyelse.

»Jeg er sikker på, at så længe, Kina og Indien arbejder sammen, vil det asiatiske århundrede med fremgang og fornyelse meget snart opstå«, skrev Xi. »Vore bilaterale relationer er nået dertil, hvor de befinder sig i dag, som et resultat af de følgende bestræbelser: vi har intensiveret den gensidige tillid ved at styrke den strategiske dialog og den politiske tillid; vi har tilført hinanden flere fordele ved at udvide områderne for samarbejde og gøre kagen med fælles interesser større«,

skrev Xi.

Ved sin ankomst til Ahmedabad, hovedstaden i den indiske premierminister Narendra Modis hjemstat Gujarat, hvor Modi havde en succesrig, 13 år lang tårn som øverste minister, besøgte Xi Mahatma Gandhis Sabarmati Ashram og deltog senere i en privat middag med Modi som vært i Riverfront Park ved Sabarmati-floden.

»Vi må i fællesskab udvikle den økonomiske korridor BCIM (Bangladesh-Kina-Indien-Myanmar), drøfte de ny initiativer med Det økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej og tage føringen i den asiatiske økonomis varige vækst«,

sagde Xi. Ved sin ankomst underskrev Xi og Modi tre aftalememoranda. Et af disse aftalememoranda er mellem Kinas Udviklingsbank (CDB) og Gujarat-regeringens Industriudviklingskontor og relaterer til udviklingen af to

industriparker, den ene i Gujarat-staten og den anden i nabostaten Maharashtra. En anden aftale blev underskrevet mellem Kinas Guangdong-provins og Gujarat-regeringen. Og det tredje aftalememorandum var mellem byerne Guangzhou (Canton) og Ahmedabad om kulturel udveksling.

Præsident Xi tog af sted til New Delhi om aftenen den 17. sept. I New Delhi vil de bredere aspekter af de fremtidige kinesisk-indiske-relationer blive drøftet under Xis officielle møde med Modi, og senere med den indiske præsident Pranab Mukherjee. Ifølge tilgængelige rapporter er Kina interesseret i at forpligte sig til at investere omkring 100 mia. dollars i Indien. De fleste af disse investeringer vil blive inden for modernisering af de indiske jernbaner, udviklingen af industriparker, omlægning af Indiens overskudsvand fra landets nordlige floder til de sydlige floder på halvøen, og udviklingen af havne for at fremme deltagelse i Den maritime Silkevej, fokus for præsident Xi under hans nylige besøg i Maldiverne, Sri Lanka og Indien.

*Foto: Fra Xis
besøg i
Ahmedabad,
Indien. Xi og
Modi.*

Ny verdensorden eller Tredje Verdenskrig

– Xi Jinping besøger Indien

Den kinesiske præsident Xi begynder sit besøg i Sydasien, mens Indien styrker sine bånd til Vietnam

16. september 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping, som ankom til Colombo, Sri Lanka, i dag, mødtes med den srilankanske præsident Mahinda Rajapakse med det formål at søge at styrke båndene med den strategisk placerede nation i Det indiske Ocean. Det forventes, at Xi under sit besøg vil indlede byggearbejdet på en Beijing-finansieret havneby til Colombo til en værdi af 1,4 mia. dollars og lancere Sri Lankas største kraftværk, et kinesisk finansieret, 900MW kulfyret kraftværk. Det 900MW Norochcholai-kraftværk, beliggende på vestkysten, er et kompleks bestående af tre 300MW kraftværker, af hvilke to allerede er i drift. Det forventes, at Xi vil præsidere over udbuddet af det tredje kraftværk.

Den 17. september vil Xi være i Indien. Med sine planer om at udvide de kinesisk-indiske, økonomiske relationer, medbringer Xi en delegation på 135 administrerende direktører. Med forventninger, som er tårnhøje, fortalte en indisk regeringseksponent i Ministeriet for Udenlandske Anliggender til New Delhi-avisen Financial Express, at Beijing har besluttet at opskalere investeringer i Indien, som generelt anses for at være den sikreste destination for investeringer. »Kina overvejer at investere i Indiens ambitiøse plan om at bygge højhastigheds-jernbaner, inklusive højhastigheds-passagertog ('lyntog'). Indien har allerede inviteret Kina til at modernisere jernbanestationer«, sagde embedsmanden.

I mellemtiden sagde den indiske premierminister Narendra Modi til kinesiske medier i en udveksling den 15. september,

»aritmetikken og kemien i vore relationer overbeviser mig om, at sammen kan vi skrive historie. Når Indien og Kina styrker relationerne, kommer næsten 35 % af verdens befolkning nærmere hinanden, og deres liv undergår en kvalitativ forandring. Regnestykket siger, at når Indien og Kina vinder, så vinder en betydelig procent af verdens befolkning.« Han understregede, »Men vore relationer går videre end til blot og bar regning.« Senere tweetede Modi: »Hvis jeg skal beskrive det potentiale, som ligger i de indisk-kinesiske bånd, ville jeg sige INCH (Indien & Kina) henimod MILES (Millennium for Exceptionel Synergi)!«

Indien er også begyndt se på Sydøstasien for investeringer. Indien har åbnet en kreditlinje på 100 millioner dollars for Vietnam til forsvarshandler. Under den indiske præsident Pranab Mukherjees igangværende besøg i Vietnam, sagde de to lande i en fælles udtalelse, at kreditlinjen ville åbne nye muligheder for forsvarssamarbejde, og at man var i færd med at færdiggøre detaljerne i Vietnams køb. »Lederne enedes om, at samarbejde inden for forsvar og sikkerhed var en vigtig grundpille i det strategiske partnerskab mellem de to lande«, lød den fælles erklæring, som blev udstedt i Hanoi. De to sider enedes ligeledes om at »konsolidere« energisamarbejdet i kølvandet på en aftale fra 2013, i hvilken PetroVietnam bød på Indiens ONGC-olie- og gasfelter til udforskning og produktion.

Indien og Vietnam har intensiveret militærsamarbejdet i løbet af det seneste årti, og, under den nye regering, går Indien frem med en ny strategi for at etablere sig som våbeneksportør, idet de bruger eksportkreditter til at opnå salg til udlandet. Pengene kan hjælpe langsommelige drøftelser om at sælge fælles russisk-indisk producerede Brahmos supersoniske krydsermissiler til Hanoi.

Foto: Xi Jinping i Sri Lanka

Nye store BRIKS-relaterede projekter kommer stadig til

12. september 2014 – Det forcerede tempo med store projekter, som sættes i gang af BRIKS-nationerne og deres samarbejdspartnere, fortsætter ufortrødent. Dagens meddelelser:

* Kina og Rusland bygger nu en ny havneby ved Det japanske Hav. People's Daily kom torsdag med en rapport, som blev opsamlet af pressen i hele verden, om, at den nye havn i Zarubino, i Primorsky Krai, ligger 18 km fra den kinesiske grænse og kunne blive en af de største havnebyer i det nordøstlige Asien og få en omsætning på 60 mio. tons last om året. Handlen skulle efter sigende være blevet indgået i maj måned, da Putin deltog i Konferencen om Interaktion og Forholdsregler til Opbygning af Tillid i Asien (CICA) i Shanghai, hvor man også indgik aftalerne om gasledninger og hermed relaterede aftaler.

* Den sydafrikanske landbrugsminister Senzeni Zokwana, som er i Indien til Indo-Sydafrika-ugen, opfordrede sydafrikanske landmænd til at drage fordel af BRIKS udviklingsbanken. »Banken er et redskab for vækst i BRIKS-landene og især for landbrug i vores område. Den skaber mulighed for at finansiere partnerskaber og voksende markeder for vore produkter.« Zokwana skal mødes med sin indiske modpart, Radha Mohan Singh,

i Mumbai. Ministeren sagde, at BRIKS-banken ville komme på tale under hans drøftelser med Singh.

* Et møde mellem repræsentanter fra Indien, Kina og Nepal fandt sted torsdag i Kathmandu, arrangeret af Nepals Institut for Internationale og Strategiske Studier. »Nepal, Indien og Kina må samarbejde inden for områderne vandkraft, turisme og telekommunikation, så folk fra de tre lande kan få gavn af et sådant samarbejde«, sagde de. Den tidligere direktør for det indisk-tibetanske grænsepolitik, Gautam Kaul, sagde, at Nepal og Indien bør samarbejde inden for områderne energi og infrastruktur, så begge lande kan opnå velstand for deres folk.

* Kina meddelte torsdag, at jernbanen, som er under opførelse fra Lhasa til Kathmandu, nu er nået frem til den nepalesiske grænse ved Shigatse, og at et tog med 16 vogne, fyldt med ilt, tog den to timer lange tur med 848 passagerer. Den 2,2 mia. dollars dyre forlængelse af Qinghai-Lhasa-jernbanen (færdiggjort i 2006) til Shigatse, er den kostbareste jernbane, der nogen sinde er bygget i verden, pga. det barske terræn og de utallige nødvendige broer og tunneller. Jernbanen til Kathmandu forventes færdig i 2020 og vil erstatte den 1300 år gamle karavanerute, som stadig bruges i dag som handelsvej. Det overordnede mål er en landrute fra Beijing gennem Himalayabjergene til Sydasien.

Infrastruktur; BRIKS; Asien

Egyptens Toshka-projekt i nyhederne – El-Sisi opmuntrer ungdommen til at blive landbrugere

1. september 2014 – Toshka-projektet, eller det 'Nye Dal-projekt', der tilsigter at gøre Egypten selvforsynende med fødevarer, optræder nu i nyhederne. Sunday Cairo Post har en væsentlig artikel om præsident Abdel Fattah el-Sisis intentioner om at få vendt tidligere præsident Hosni Mubaraks politik, der overdrog vitale aspekter af projektet til arabiske prinser og finansmagnater. Projektet er designet til dels at kanalisere vand fra Nassersøen, den sø, som dannes af Aswan-dæmningen i den vestlige ørken i den sydvestlige del af landet til overrisling af 1 million hektarer, og dels til at bygge nye byer i ørkenen.

Siden Mubarak påbegyndte projektet i 1997, er der blevet udført en del i det første tiår, inklusive færdiggørelsen af verdens største pumpestation og den første fase af Sheikh Zayed-kanalen, af hvilken over 50 kilometer er blevet fuldført. Denne kanal har et tværsnit dobbelt så stort som Rhin-Main-Donau kanalen, er fuldt foret med en speciel type cement, og er designet til at bringe vand fra pumpestationen ved Nassersøen til kunstvanding af en million hektar land. Der er allerede blevet brugt over 7 milliarder egyptiske pund (1 milliard \$). Men resten af projektet er blevet forhalet, fordi Mubarak overdrog det meste af landet til arabiske prinser og finansmagnater, der i årevis intet som helst har gjort.

Under præsident el-Sisis ledelse har landbrugsministeriet nu planlagt af fordele 50 % af de totale arealer til uddannede unge ved at give dem fem feddan hver (1 feddan svarer til 0.42 hektar eller knap en tønde land). 'Længe Leve Egypten-fonden',

etableret i juli af præsident el-Sisi, er bestemt til at skulle finansiere arealerne, der tildeles de unge.

82 % af egypterne godkender Sisis indsats

Hvis du kæmper for dit lands udvikling, vil folket støtte dig. Cairo Post skriver, at præsident Abdel Fattah el-Sisi efter 80 dage i embedet har en godkendelses-rate på 82 %, og kun 8 % underkender ham ifølge en undersøgelse fra det Egyptiske Center for Forskning i Offentlig Opinion (Baseera), baseret på telefoninterviews af over 2000 personer. Hvis Sisi skulle stille op til valg i dag, siger 78 %, at de vil stemme for ham, med 11 % imod ham og 11 % ved-ikke.

Støtten til el-Sisi burde ikke overraske nogen, siden han kæmper for nationens udvikling. I en tale ved et seminar i går, passende benævnt 'Egypten og Lanceringen af Fremtiden' hylkede el-Sisi, hvad han kaldte hidtil usete præstationer af de Væbnede Styrker inden for boligbyggeri, transport og vejbyggeri, og opfordrede til udførelsen af den Nye Suezkanal inden for tidsrammen. »Vi trænger til at opbygge vort land, og vi har behov for, at de fattige må leve...Vi vil ikke vente 10 eller 20 år på, at vi kommer ud af den øjeblikkelige, vanskelige økonomiske situation,« sagde han, ifølge den Egyptiske Stats Informationstjeneste.

Iran ivrig efter at se Egypten genoplive international og regional rolle

Det er altafgørende for besejringen af det Britiske Imperiums politik om endeløs krig i Mellemøsten og det nordafrikanske område, at der etableres fuld koordination mellem Iran og Egypten, i særdeleshed nu, da Egypten er en del af den fremspirende alliance af nationer under ledelse af Kina, Rusland, Indien og andre, der nu skaber en ny politisk og

økonomisk realitet. Egyptiske og iranske relationer har gennem mange år været fremmedgjort over mange spørgsmål, der daterer sig tilbage til Iran-Irak krigen i 1980'erne. Med den egyptiske præsident Abdel Fattah el-Sisi ved magten, kan denne situation hurtigt ændre sig.

Læs: HOVEDARTIKEL:

[Egypten sætter ny kurs mod økonomisk fremgang. Vil landet tilslutte sig BRIKS?](#)

Helga Zepp-LaRouche siger: Bekæmp IS gennem udvikling; Gør ørkenen frugtbar

10. september 2014 – I et af sine mange interviews med kinesiske medier i den første uge af september fik grundlægger af Schiller Instituttet [i Tyskland] Helga Zepp-LaRouche stillet det afgørende spørgsmål: Hvordan bekæmper man 'ISIS' og lignende terrorgrupper? Fru Zepp-LaRouche, som i årtier har været forkæmper for det, som nu er Kinas 'Ny Silkevejspolitik', svarede, at langfristet og højteknologisk økonomisk udvikling er nøglen. Spørgsmålet til hende kom fra interviewer Zheng Chenguang fra China Radio International.

CRI: »Hidtil har den eneste mulige løsning for alle disse vestlige regeringer været simpelt hen at bombe ISIS, men det vil ikke løse problemets rødder. De talte om mere samarbejde og koordinering fra forskellige lande for at løse problemet. Kan De pege på nogle af de mere konkrete bestræbelser, som kan udføres for at afholde det fra at sprede sig ...«

Zepp-LaRouche: »Allerede tilbage i november 2012 arrangerede Schiller Instituttet en konference i Frankfurt, hvor vi præsenterede en omfattende freds- og udviklingsplan for hele området, fra Kaukasus i Centralasien, til Afghanistan og til Golfen, og til Middelhavet. Så hele dette område må behandles under ét.

Dernæst må Silkevejen forlænges til alle disse lande. Og hvis Rusland, Kina, Indien, Iran, forhåbentlig USA og de europæiske lande, samarbejder og erklærer ørkenen krig – hvis man ser på kortet, kan man se, at fra Atlanterhavskysten i Afrika, over Sahel-zonen, Sahara, Den saudiarabiske Halvø, Iran til Kina, har man et stort ørkenbælte. Dette er praktisk talt ubeboeligt for mennesker, der er ingen landbrug, ingen byer.«

»Så vi har forberedt en udviklingsplan, som grundlæggende set ville forlænge Silkevejen, eller, som vi undertiden kalder det, den Eurasiske Landbro, ind i dette område for at udvikle ørkenen gennem tre metoder: Man kan bruge vandet fra grundvandsmagasiner, man kan omdirigere nogle floder, man kan skabe dæmninger, men det vigtigste er, at man må have fredelig atomkraft til storstilet afsaltning af havvand, og dernæst bruge dette vand til at få ørkenen til at grønnes. Og på denne måde kan man få landbrug, industri, man må opbygge infrastruktur i hele dette område i samme tæthedsgrad som f.eks. i Tyskland ...«

»Hvis man således har denne tilgang, kan man på denne måde give de unge mennesker i dette område et økonomisk fremtidsperspektiv, for mange af dem ville ikke slutte sig til terroristerne, hvis de havde et håb om en økonomisk fremtid.

Så løsningen må være fred gennem udvikling.«

Ironisk nok havde Washington Post en lang historie den 10. september, som anklagede Kina for at bygge et højhastigheds, »Ny Silkevejs«, -jernbane gennem nogle af Moder Naturs mest ugæstfri områder, Lanzhou til Urumqi, og videre til Europa, »for at cementere Kinas kontrol over sin Xinjiang-region med muslimsk flertal, gennem investeringer og økonomisk vækst ...«

Fordybelse:

Schiller Instituttets Specialrapport, juni 2012, 16 sider:

»Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent«

Schiller Instituttets Specialrapport, dec. 2012, 16 sider:

»Kun et totalt paradigmeskifte kan forhindre en katastrofe«

HOVEDARTIKEL, Hussein Askary,

Krigen mod ørkenen kan samle hele verden (side 6)

Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing konference om Ny Silkevej

7. september 2014 – Helga Zepp-LaRouche talte i Beijing til en stor forsamling den 5. sept. om »Et bælte, en vej«, sponsoreret af China Investment Magazine, som er en gren af den Nationale Udviklings- og Reformkommission, hovedkommissionen for planlægning af økonomisk politik under den kinesiske regerings statsråd. Som den første af, hvad der planlægges at være en årlig tilbagevendende begivenhed, deltog mange forskere i forummet fra mange betydelige kinesiske tænketanke, der har til opgave at udvikle et program for det Økonomiske Silkevejsbælte. Alt imens diplomater fra flere ambassader deltog og var aktive i begivenheden, så syntes Schiller Instituttet at være den eneste, udenlandske tænketank, som deltog i konferencen.

I en tale forud for fru Zepp-LaRouches tale understregede en anden taler, professor Bao Shixiu, Lyndon og Helga LaRouches rolle i skabelsen af idéen om den Nye Silkevej. I de ti minutter, som var afsat til hendes tale, gennemgik hun Schiller Instituttets rolle i udviklingen af konceptet med den Eurasiske Landbro i begyndelsen af 1990'erne, og som kulminerede ved Beijing-konferencen i 1996. Mens flere økonomiske kriser intervenerede for at afbryde det, der var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, sagde hun, så skabte præsident Xis tale i Astana, Kasakhstan sidste år en ny bølge af optimisme, som har transformeret verden. Hun forklarede dernæst den finansielle krises natur og advarede om, at der ventede en stor eksplosion forude og opremsede de »fire love«, som Lyndon LaRouche har udviklet til at få verden ud af krisen og drive den frem mod fremtiden: Bankopdeling gennem Glass/Steagall-loven; en Nationalbank i traditionen efter Hamilton; en Hamiltonpolitik med kredit til

investering øremærket til infrastrukturopbygning på basis af langfristede kreditaftaler; og et rumprogram som videnskabelig drivkraft med det formål at udvikle fusionskraft og minere helium-3 på Månen som brændstof til programmet. Hun opfordrede dernæst indtrængende til, at programmet med den Nye Silkevej blev udarbejdet med henblik på at trække verden væk fra geopolitik og etablere et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles interesser.

Hendes tale placerede omgående hele spørgsmålet på et højere niveau og, for dem, som ikke kendte fru Zepp-LaRouche, kom det som noget af en overraskelse. Under Spørgsmål & Svar og aftenens session var der imidlertid en tendens til at vende tilbage til spørgsmålet om »geopolitik«, der krævede flere interventioner fra fru Zepp-LaRouches side for at få tingene tilbage på rette spor. På et tidspunkt reagerede en noget utilfreds professor, som syntes at være udmærket tilfreds med at bevare Kina hovedsagligt som et landbrugsland, på, hvad han troede, hun havde sagt. Om han havde misforstået det, eller ganske enkelt gav sin utilfredshed luft, så gjorde flere af talerne en særlig indsats for at rose det perspektiv, som hun havde rejst.

Der deltog også flere unge mennesker, og et af dem rejste sig på dette tidspunkt og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at tale, men at han følte det var nødvendigt på dette tidspunkt for at understrege betydningen af det, fru Zepp-LaRouche havde sagt, for Kina. Den omstrejfende professor blev sandsynligvis passende tugtet, da han ikke kom med yderligere bemærkninger under resten af konferencen.

Ved den efterfølgende banket kom mange af deltagerne op til hendes bord for at udbringe en skål for hendes bidrag. Og selve arrangørerne var himmelhenrykte over konferencen, som de følte var blevet transformeret af Helga Zepp-LaRouches deltagelse.

Tale af Helga Zepp-LaRouche transformerer Beijing konference om Ny Silkevej

7. september 2014 – Helga Zepp-LaRouche talte i Beijing til en stor forsamling den 5. sept. om »Et bælte, en vej«, sponsoreret af China Investment Magazine, som er en gren af den Nationale Udviklings- og Reformkommission, hovedkommissionen for planlægning af økonomisk politik under den kinesiske regerings statsråd. Som den første af, hvad der planlægges at være en årlig tilbagevendende begivenhed, deltog mange forskere i forummet fra mange betydelige kinesiske tænketanke, der har til opgave at udvikle et program for det Økonomiske Silkevejsbælte. Alt imens diplomater fra flere ambassader deltog og var aktive i begivenheden, så syntes Schiller Instituttet at være den eneste, udenlandske tænketank, som deltog i konferencen.

I en tale forud for fru Zepp-LaRouches tale understregede en anden taler, professor Bao Shixiu, Lyndon og Helga LaRouches rolle i skabelsen af idéen om den Nye Silkevej. I de ti minutter, som var afsat til hendes tale, gennemgik hun Schiller Instituttets rolle i udviklingen af konceptet med den Eurasiske Landbro i begyndelsen af 1990'erne, og som kulminerede ved Beijing-konferencen i 1996. Mens flere økonomiske kriser intervenerede for at afbryde det, der var tænkt at skulle være en fredsorden for det 21. århundrede, sagde hun, så skabte præsident Xis tale i Astana, Kasakhstan sidste år en ny bølge af optimisme, som har transformeret

verden. Hun forklarede dernæst den finansielle krises natur og advarede om, at der ventede en stor eksplosion forude og opremsede de »fire love«, som Lyndon LaRouche har udviklet til at få verden ud af krisen og drive den frem mod fremtiden: Bankopdeling gennem Glass/Steagall-loven; en Nationalbank i traditionen efter Hamilton; en Hamiltonpolitik med kredit til investering øremærket til infrastrukturopbygning på basis af langfristede kreditaftaler; og et rumprogram som videnskabelig drivkraft med det formål at udvikle fusionskraft og minere helium-3 på Månen som brændstof til programmet. Hun opfordrede dernæst indtrængende til, at programmet med den Nye Silkevej blev udarbejdet med henblik på at trække verden væk fra geopolitik og etablere et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles interesser.

Hendes tale placerede omgående hele spørgsmålet på et højere niveau og, for dem, som ikke kendte fru Zepp-LaRouche, kom det som noget af en overraskelse. Under Spørgsmål & Svar og aftenens session var der imidlertid en tendens til at vende tilbage til spørgsmålet om »geopolitik«, der krævede flere interventioner fra fru Zepp-LaRouches side for at få tingene tilbage på rette spor. På et tidspunkt reagerede en noget utilfreds professor, som syntes at være udmærket tilfreds med at bevare Kina hovedsagligt som et landbrugsland, på, hvad han troede, hun havde sagt. Om han havde misforstået det, eller ganske enkelt gav sin utilfredshed luft, så gjorde flere af talerne en særlig indsats for at rose det perspektiv, som hun havde rejst.

Der deltog også flere unge mennesker, og et af dem rejste sig på dette tidspunkt og sagde, at han slet ikke havde haft til hensigt at tale, men at han følte det var nødvendigt på dette tidspunkt for at understrege betydningen af det, fru Zepp-LaRouche havde sagt, for Kina. Den omstrejfende professor blev sandsynligvis passende tugtet, da han ikke kom med yderligere bemærkninger under resten af konferencen.

Ved den efterfølgende banket kom mange af deltagerne op til

hendes bord for at udbringe en skål for hendes bidrag. Og selve arrangørerne var himmelhenrykte over konferencen, som de følte var blevet transformeret af Helga Zepp-LaRouches deltagelse.

Chilensk udenrigsminister: Vi behøver et nyt globalt finanssystem, som reflekterer den nye virkelighed med BRIKS

30. august 2014 – På tærsklen til sit besøg i Argentina som leder af en stor delegation af regeringsministre, guvernører og borgmestre, fortalte Chiles udenrigsminister Heraldo Munoz den argentinske avis Pagina 12, at det nu er nødvendigt at

»gå frem i retning af et globalt finanssystem, som reflekterer den nye virkelighed«
i verden.

I øjeblikket, sagde han, opererer verden stadig på basis af et system, som blev bygget umiddelbart efter Anden Verdenskrig, og det er tydeligt, at det ikke kan håndtere de udfordringer, som konfronterer menneskeheden. Derfor er det, sagde han,

»at vi på det seneste har set en kraftfuld fremvækst af initiativer såsom BRIKS-udviklingsbanken.«

Han undsagde »tomrummet i det globale lederskab«, som, sagde han, har gjort verden langt mere »uforudseelig«, end den var for 20 år siden.

Munoz ankom til Argentina for at deltage i det VI. bi-nationale, argentinsk-chilenske ministermøde, mens parlamentarikere og guvernører mødtes med deres argentinske modparter til det IV. møde mellem argentinsk-chilenske guvernører og borgmestre fra den fælles grænse, og det XVIII. argentinsk-chilenske fællesparlamentariske kommissionsmøde.

I sit interview med Pagina 12, publiceret den 29. august, gav Munez også udtryk for Chiles solidaritet med Argentina i sidstnævntes kamp mod spekulative gribbefonde og sagde, at dette er

»et spørgsmål af enorm betydning for os. Vi kan ikke tillade spekulative agenter at bringe aftaler mellem kreditorer og debitorer i fare.«

Præsident Michelle Bachelet, som tiltrådte embedet i marts måned i år, har sat som mål en forbedring af relationerne med Argentina og andre latinamerikanske regeringer, som i vid udstrækning blev ignoreret af Sebastian Pineras foregående, højreorienterede regering. Munoz, så vel som de argentinske værter, understregede, at de to nationer har en »strategisk alliance« og ønsker at samarbejde inden for et antal områder for at styrke deres fysisk-økonomiske integration, især langs den lange grænse, som de deler.

To store infrastrukturprojekter var højt placeret på dagsordenen for drøftelser på møderne den 29. august: den bi-oceaniske tunnel Agua Negra gennem Chiles Coquimbo-region og den vestargentinske provins San Juan; og den bi-oceaniske korridor Aconcagua, som inkluderer færdiggørelsen af en jernbane over Andersbjergene. Sidstnævnte projekt ville, sagde den argentinske regeringsstabschef Jorge Capitanich, hjælpe med at forstærke de »fysiske forbindelsesmuligheder« mellem de to nationer.

Foto: Heraldo Munoz

Fra LaRouche-bevægelsen 28. august 2014: Helga-Zepp LaRouche i Kina: En Prometheus-renæssance er atter på vej i verden

28. august 2014 – Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Institutet i Tyskland, var en betydningsfuld deltager på en international konference om den Nye Silkevej, som blev afholdt den 25. og 26. august på Lanzhou-universitetet i Gansu-provinsen i det nordvestlige Kina. I henhold til offentliggjorte rapporter samledes flere end 100 embedsmænd og eksperter fra 21 lande under temaet »Ét bælte og Én vej«, inklusive fremtrædende talere fra Rusland, Indien og selvfølgelig selve Kina. Fru Zepp-LaRouche holdt en tale over emnet »Det 21. århundredes Nye Silkevej er hjørnestenen for fred og orden«.

Konferencen afholdtes samtidig med, at hele planeten er i færd med at gennemgå en betydningsfuld transformation – forværelset til det, som Lyndon LaRouche har kaldt 'den største renæssance, mennesket hidtil har frembragt' – hvis vigtigste hovedpersoner netop er de lande og intellektuelle ledere, som var repræsenteret på Lanzou-universitetet.

I kraft af mange års arbejde, årtiers mobilisering, og, i

virkeligheden, århundreders intellektuelle kampe over Menneskets natur, har disse kræfter sat en proces i gang, som eksploderede på verdensscenen for alle at se, på topmødet for BRIKS- og Sydamerikas Unasur-nationer den 15. – 16. juni. Siden da, i løbet af de seks, korte uger, som er gået, har »BRIKS+«-nationerne tilvejebragt en anskuelsesundervisning, som resten af verden (inkl. USA og Europa) må lære af og følge. Det er en undervisning, som ikke blot involverer økonomisk politik per se, men som også handler om at skubbe frygt til side og tage spørgsmål om politik i sine egne hænder, såvel som at vise total foragt for den britiske marionet Barack Obama og alt, hvad han står for, en foragt, som han så rigeligt har fortjent.

Lyndon LaRouche understregede i dag, at den pointe, som må læres, også af folk i vor egen organisation, er, at det er idéer, og ikke ting, som har virkelig magt i universet. Udviklingerne i BRIKS+ er det, som vi i LaRouche-bevægelsen repræsenterer; vi har virkelig magt, sagde han, fordi vore idéer nu er ved at blive levende, så selv tåber kan se det. For eksempel, tilføjede LaRouche, læg ikke for megen vægt på fusion som sådan – selv om det er meget vigtigt, så er det ikke det, spørgsmålet drejer sig om. Det er blot et symptom, en virkning af den virkelige magt, som er Prometheus-princippet per se, sådan, som dette koncept blev diskuteret i LPAC-Tv's ugentlige rapport fra i dag, »Nyt paradigme for menneskeheden«.

Hold op med at fokusere så meget på penge, understregede LaRouche. Det er ikke penge, som får verden til at dreje rundt; det er produktiv aktivitet, som i sig selv er et resultat af menneskets intellekt. Og han tilføjede endvidere, at disse idéer nu er ved at »komme på mode« blandt BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), Argentina, Egypten og andetsteds.

Billede: Prometheus skaber mennesket, mens Athene, gudinde for visdom og velstand, ser til

Fremtiden Tilhører BRIKS' Ny Verdensorden

Ved BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, den 15. juli blev en ny finansiel, økonomisk og politisk verdensorden etableret, der er et levedygtigt og langt mere udviklingsfremmende alternativ til det City of London og Wall Street-baserede vestlige finanssystem, der er ved at kollapse. USA og EU lyver om nedskydningen af MH17 og situationen i Ukraine, og forsøger at knække Rusland med sanktionskrig, men Rusland vil i stedet afkoble sig fra Vesten og handle med de andre BRIKS-lande og Sydamerika. USA og Europas økonomi og banker er på vej til samme sammenbrud, som den portugisiske storbank Banco Espírito Santo. Kun et samarbejde med BRIKS og et paradigmeskifte, med en overgang til en helium-3-baseret fusionsøkonomi, kan sikre vor langsigtede overlevelse.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (404:Not Found)

Trekantsamarbejde for fremtiden: Rusland – Kina – Indien

LaRouche-kandidat Kesha Rogers mobiliserer vælgere til at afsætte præsident Obama. De traditionelt regeringsbærende partier blev undsagt ved EU-valget i Frankrig, England, Danmark og Grækenland. De etablerede partier kan miste deres rolle, hvis ikke de tager deres nationale ansvar alvorligt. Et stadigt tættere samarbejde mellem Rusland og Kina står til at få deltagelse af Indien efter det nylige parlamentsvalg. Den strategiske trekant: Rusland-Indien-Kina vil ikke være slave til et vestligt imperium. Voksende modstand i Tyskland, Frankrig og Italien imod konfrontations- og krigspolitikken over for Rusland og Asien.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (404:Not Found)

**Helga Zepp-LaRouche:
I stedet for at blive ofre i
Obamas krigsspil:
Vi skal skabe det andet
økonomiske mirakel sammen med**

Kina!

29. marts 2014 – Forfatteren af et klassisk, historisk drama kunne ikke have fremstillet den fundamentale forskel bedre på scenen: De på hinanden følgende begivenheder, hvor præsident Obama deltager i forskellige topmøder i Europa, og den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Holland, Frankrig, Tyskland og Belgien, har præsenteret to direkte modstridende muligheder for Tyskland og Europa. I Obamas krigsspil er Tyskland blot den undværlige, geostrategiske spillebold, som sluttelig skal betale regningen for sanktionsspiralen mod Rusland, og på hvis territorium en truende krig ville finde sted. Samarbejdet med Xi Jinpings perspektiv om opbygningen af den Nye Silkevej gør det derimod muligt for Tyskland at skabe det andet økonomiske mirakel.

I øjeblikket bobler det under overfladen i Tyskland. Et mere eller mindre voksende antal mennesker bliver bevidste om, at vi har nået et nyt faseskifte. Reaktionen på Obamas »åbningstale« i Bruxelles, hvor han dels bebudede en forstærket militær tilstedeværelse i Polen og De baltiske Stater og endda stillede udstationering af NATO-styrker længere mod øst ved den russiske grænse i udsigt, dels bebudede en optrapning af de amerikanske sanktioner mod Rusland samt forsøgte at lægge pres på Europa om at gøre det samme, reflekterer den skrøbelighed, som i mellemtiden har udviklet sig i den vestlige alliance: Mens Obama, Cameron, Barroso og Van Rompuy fører sig frem som entusiastiske forkæmpere for den imperiale optrapning, der består i, at det 23 år lange forsøg på at fremrykke NATO's og EU's udvidelse mod øst nu, efter den russiske modstand på Krim, skal efterfølges af en optrapning af sanktionerne, så befinder de øvrige statschefer sig i et dybt dilemma med hensyn til denne politiks strategiske konsekvenser, herunder den voksende krigsfare. Og i befolkningen er et oprør i færd med at udvikle sig, hvor både vreden over den uforskammede mediemanipulation,

såvel som den totale desillusionering over Obamas sande karakter, vokser.

Forbundskansler Merkel ærgrede sig på atomtopmødet helt sikkert over Obamas upassende idé om at overrumple statscheferne til at deltage i et interaktivt atomkrigsspil (!), men spillede dog alligevel med! Stedt over for den umiddelbare fare for, at situationen i Ukraine har potentiale til at udvikle sig til en atomkrig, såvel som muligheden for, at sagen om det forsvundne malaysiske fly handler om et asiatisk »11. september«-terrorangreb, altså virkelighedens globale krigsfare, var der noget mere end makabert over idéen om, at statslederne skulle øve sig på en krigssimulering på deres tablets. Makaber er også Obamas henvisning til den lære, der står skrevet på det europæiske kontinents kirkegårde: »Vi konfronteres med det synspunkt, at større nationer kan undertrykke de mindre for at få deres vilje«, understregede Obama – og med det mente han sikkert Irak, Afghanistan, Libyen og Syrien, for slet ikke at tale om Panama og Somalia.

At Obama dernæst, af alle de fascinerende, mulige kulturskatte, som man kan besøge i den evige stad, under sit besøg i Rom lige netop ønskede at se Colosseum, skærer hans selvopfattelse ud i pap; en italiensk sladderwebsite offentliggjorde oven i købet en fotomontage af Obama iført Nero-udstyr foran det brændende Rom.

I Tyskland er der i mellemtiden opstået en udbredt erkendelse af, at det virkelige offer for en optrapning af sanktioner mod Rusland sluttelig ville blive den tyske økonomi, de tyske arbejdspladser og befolkningens levestandard. En hel række repræsentanter for industrien, men frem for alt politikere i den ældre generation, der stadig har et meget godt begreb om, hvad det vil sige, på sit eget territorium at være udsat for en krig, som denne gang ville blive en atomkrig og den sidste krig, fordi den ville føre til menneskehedens udslettelse, har klart og tydeligt udtalt sig offentligt imod den fortolkning, at Rusland og Putin skulle være skurkene i denne konflikt.

Günter Verheugen, tidl. EU-kommissær, Harald Kujat, tidl. generalinspektør for forbundshæren, Volker Treier, viceadministrerende direktør for DIHK, Max Otte, økonom, Dirk Müller, analytiker, Peter Gauweiler, vicepræsident for CSU, Gregor Gysi, leder af oppositionen i Forbundsdagen, Helmut Schmidt, tidl. forbundskansler, Erhard Eppler, tidl. leder af SPD's kommission for grundværdier og præsident for Kirkedagen, og Horst Teltschik, tidl. leder af Sikkerhedskonferencen i München, for blot at nævne nogle, tog ordet og gik op imod dæmoniseringen af Rusland, som af massemedierne og imperiets repræsentanter bedrives på en måde, som ville have fået dr. Goebbels til at blegne af skam. Man går herved frem efter Bertrand Russells princip, at massepsykologi og moderne propagandametoder vil sørge for at overbevise menneskene om, at sne er sort.

Gennem det skabte, anti-russiske hysteri er det meningen, at man skal glemme, at Vesten, NATO og EU har brudt alle løfter, som blev givet efter Sovjetunionens sammenbrud. Skridt for skridt er NATO's og EU's udvidelse mod øst til Ruslands grænser blevet drevet fremad og systematisk optrappet frem til det punkt, hvor Rusland, af geostrategiske årsager, ikke længere ville kunne forsvares – nemlig gennem Ukraines integration i Vesten og tabet af adgangen til Sortehavet.

Dog, den vilkårlige fortolkning af folkeretten fra USA's og EU's side, som netop godkendte et kup i Kiev, der var finansieret af og havde forbindelse til udlandet, og som bragte nazister til magten, men ikke godkender flertallet af Krimbefolkningens ønske om at høre til Rusland, hævner sig allerede. For marionetterne insisterer frækt på deres eget liv: parlamentariker fra Svoboda, Igor Miroshnitschenko, der såmænd bare også er medlem af parlamentsudvalget for pressefrihed, tæver chefen for det ukrainske statsfjernsyn, og Julia Timosjenko er, iflg. en optagelse af en telefonsamtale, parat til at »tage en Kalasnikov i hånden og skyde den skiderik [Putin] i hovedet.« Hun har desuden et problem med

voldsfantasier: »Jeg vil rejse et oprør i hele verden, så snart jeg kan, så der – for pokker – ikke bliver så meget som en afbrændt mark tilbage af Rusland.«

Hvilken ånd, disse vestens skakbrikker er børn af, stod imidlertid allerede på forhånd klart. Den amerikanske regering og EU har imidlertid mistet enhver legitimitet og troværdighed med deres skruppelløse udnyttelse af disse elementer.

I mange private kredse, i alle mulige foreninger og organisationer, finder der imidlertid i øjeblikket en debat sted, hvor nødvendigheden af at forsvare Tysklands interesser bliver diskuteret med en alvor og en lidenskab, som endnu aldrig tidligere er forekommet i hele den tyske forbundsrepublikks historie. Nu, hvor man begriber, at de krævede sanktioner mod Rusland først og fremmest er rettet imod Tysklands interesser, og at der består en fare for, at vi for tredje gang bliver trukket ind i en verdenskrig af geostrategiske grunde, reflekterer man i private kredse over historiens lange buer, der strækker sig fra Bismarck over Versailles- og Rapallo-traktaterne, over finansieringen af Hitler via chefen for Bank of England, Montagu Norman, og Prescott Bush, farfar til George W., og frem til omstændighederne omkring genforeningen og den påtvungne euro.

Den kinesiske statspræsident Xi Jinpings besøg og hans omfattende tilbud til Frankrig og Tyskland om samarbejde kom i denne situation som en forjættelse om fremtiden. For i stedet for at blive trukket ned i malstrømmen med konfrontationen mellem NATO og Rusland, findes der så sandelig det alternativ, at de europæiske stater genvinder suveræniteten over deres egen valutapolitik og økonomiske politik og i en ny, eurasisk alliance i fællesskab medvirker i opbygningen af Den eurasiske Landbro.

Ved denne opbygning drejer det sig ikke blot om de omfattende milliardkontrakter og joint-venture-aftaler for bilproducenter, specialprodukter, modehuse, miljøforetagender,

elektromobilitet, kredsløbsøkonomi og mange flere sektorer, som utvivlsomt er af allerstørste vigtighed for den tyske eksportøkonomi og know-how. Det drejer sig om muligheden for at komme ud af den aktuelle geostrategiske konfrontationsdynamik og medvirke til en fælles fredsorden for det 21. århundrede.

At nå frem til dette bedre fremtidsperspektiv vil sandsynligvis ikke ske uden større omvæltninger. For det transatlantiske finanssystem står foran sin totale disintegration, som kan blive udløst af en bankerot af blot én af TBTF-bankerne (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå bankerot). Federal Reserves seneste stresstest gjorde det, trods al massage af kendsgerningerne, tydeligt, at Citigroup er massivt underkapitaliseret og overeksponeret. Den bank, som i 2008 fik det største beløb i redningspakker, har fem år senere endnu ikke bragt sit hus i orden. Ifølge Pam Martens og bloggen »Wall Street on Parade« er bankernes insolvensrate i dag højere, end den var på krisens højdepunkt i 2009. Hvis bail-in-forordningen i Enhedsmekanismen for Afvikling (SRM) i den allernærmeste fremtid skulle blive taget i anvendelse, truer det absolutte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem.

Alternativet til det kaos, som herved truer, består i en indføring i rette tid af et bankopdelingssystem i traditionen efter Roosevelts Glass/Steagall-lov, som sætter det område af banksektoren, som har at gøre med den fysiske realøkonomi, under beskyttelse. Når finanssystemets virtuelle kasinodel først er afskrevet, kan et kreditsystem i traditionen efter USA's første finansminister, Alexander Hamilton, træde i stedet og finansiere den Nye Silkevejs langsigtede projekter som en del af genopbygningen af verdensøkonomien.

Så bliver samarbejdet mellem verdensøkonomiens »to søjler«, Kina og Tyskland, som Xi Jinping har udtrykt det, begyndelsen til en ny epoke med samarbejde mellem denne verdens nationer. Og denne nye økonomiske orden må være inkluderende og også

omfatte Rusland og USA. Tyskland kan og må gøre udslaget!

Vælg BüSo[1] ind i Europa-Parlamentet!

Foto: Den franske præsident Hollande modtager den kinesiske præsident Xi og frue til statsmidag i Elysée-palæet. 2014.

[1] Partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität med Helga Zepp-LaRouche som formand stiller op til Europa-Parlamentsvalget i Tyskland den 25. maj. (-red.)

Følg med i BüSos valgkampagne på: <http://www.bueso.de/>

Den kinesiske præsident promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henved 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i 1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis *Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina* publiceret af Nicolas Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det

eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læreanstalter, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøger Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den gaullistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske

markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskatte CO2-udslip fra udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Den kinesiske præsident promoverer det Ny Silkevejsprojekt på historisk statsbesøg i Frankrig

27. marts 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping ankom tirsdag til Frankrig på et tredages besøg, hvor franskmændene giver ham den gennemførte røde-løber-behandling. Besøget fejrer 50-års jubilæet for optagelsen af relationer mellem Frankrig og Den kinesiske Folkerepublik, i 1964, da præsident Charles de Gaulle var den første vestlige præsident til at

optage relationer med Kina, hvilket fejres i aften i Paris under Xi Jingpings besøg på Charles de Gaulles Instituttet. Mindehøjtideligheder, konferencer og arrangementer vil finde sted i løbet af hele året.

Under sit besøg, skrev onsdagsudgaven af *Le Monde*, »håber hr. Xi at promovere projektet om en 'Ny Silkevej', et tema, som han også vil gå i detaljer med i sin tale i morgen i UNESCO, i Paris. Kinas diplomati for den Ny Silkevej tilsigter at genopbygge en logistisk korridor, som kan fungere som stabile udstrømningscentre i Kinas indre provinser, og som også kan åbne det kinesiske marked for europæiske produkter.«

Præsident Xis europæiske rejse begyndte i Holland den 22. marts og vil slutte i Tyskland og Belgien. I Tyskland vil han besøge Duisburg, efter eget ønske, hvor Yuxinou-toget tre gange om ugen ankommer fra Chongqing, hvor den 11.179 kilometer lange jernbanelinje begynder i det sydvestlige Kina. I Bruxelles vil han mødes med EU-lederskabet, EU-rådets præsident Herman van Rompuy, præsident for EU-kommissionen José Manuel Barroso, samt præsidenten for EU-parlamentet Martin Schultz.

Ligeledes efter eget ønske begyndte Kinas præsident sin rejse til Frankrig i Lyon, der har en stærk historisk forbindelse med Kina. Som Frankrigs første centrum for silke går Lyons bånd til Kina tilbage til det 16. århundrede og er fortsat frem til i dag. AFP rapporterer, at, i en tale ved en middag med henved 150 lokale personligheder i Lyon, efter at have smagt noget Beaujolais, pølse og Beaufort-ost, sagde Xi, at byen »var et af de vigtige ankomststeder i Europa for Silkevejen, som begyndte i min hjemprovins Shaanxi.«

Lyons kærlighed til Kina blev først udviklet af jesuitterne i 1656 på Trinity College og igennem Fader Edmond Auger SJ (Jesu Selskab), som var involveret i missioner til Kina. I 1616 blev det første, latinske manuskript af Matteo Riccis *Om Jesu Selskabs kristne ekspeditioner til Kina* publiceret af Nicolas

Trigault og oversat til fransk i Lyon samme år; jesuitterne sendte også missionærer til Kina fra Frankrig i det 17. århundrede.

Lyon er også vært for Det franko-kinesiske Institut, det eneste fungerende, kinesiske universitet uden for Kina. Grundlagt i 1920 er det et universitet på højeste niveau for de længst fremskredne studerende, i lighed med Frankrigs Ecole Normale. Det er her, mange kinesiske studenter er kommet for forberedende studier i det franske sprog, videnskab osv., og hvor de kan forfølge studier ved andre højere læreanstalter, før de vender hjem til Kina. Mange skoler i Lyon underviser i mandarinkinesisk som første eller andet sprog, og der er i øjeblikket 3.000 kinesiske studenter i byen.

At besøge Det franko-kinesiske Institut var den stærkeste grund til, at Xi Jinping ønskede at komme til Lyon for at mindes Zhou Enlai og Deng Xiaoping, som blev uddannet og udøvede deres politiske aktiviteter her. Xi Jinping er den fjerde højtstående kinesiske regeringsrepræsentant, der besøgte Lyon, idet de andre var daværende vicepremierminister Deng Xiaoping i 1975; præsident Jiang Zemin i 1994 og igen i 1999; og daværende vicepræsident Hu Jintao i 2001. Ifølge en fremstående sinolog besluttede Beijing, efter Kulturrevolutionens afslutning i 1976, at vedtage den gaullistiske vejledende planlægning som deres økonomiske model for fremtiden.

Sidst, men ikke mindst, er målet for rejsen at opveje et stort handelsunderskud fra Kina til Frankrig og integrere den franske økonomi i Kinas vækstplaner. Præsident Xi besøgte i onsdags Lyons førsteklases medicinske laboratorium, *bioMérieux*, som udvikler *in vitro* diagnosticeringsmetoder for smitsomme sygdomme, hjertekar-sygdomme og specifikke cancerformer.

Kinas førende bilfabrikant, Dongfeng, skal skrive under på en andel i Peugeot (PSA), som for nylig var ude på dybt vand, og

som staten også tager en andel i. Dongfeng og den franske stat investerer hver 800 millioner euro, den største investering af et kinesisk selskab i Frankrig. Kina repræsenterer allerede 20 % af Peugeots marked, og det fælles foretagende tilsigter at give Peugeot større adgang til de kinesiske og asiatiske markeder.

Det forventes, at man vil annoncere en kæmpehandel med Airbus Helicopters om levering af 1000 (EC175) helikoptere til Kina over de næste ti år via et franko-kinesisk industripartnerskab. Det forventes også, at Kina vil forny sin samling for ti år af A320 Airbusser i Tianjin. Kina forventes også at annoncere købet af 70 fly fra Airbus, 43 stk. A320, og fortsætte med købet af 27 stk. A330 fly, som Beijing sidste år indefrøs, da EU besluttede at beskatte CO2-udslip fra udenlandske flyselskaber.

Eftersom der allerede er et meget fremskredent samarbejde omkring atomkraft og luftfart, arbejder franskmændene på nye kontrakter inden for andre områder: agro-industrielle foretagender (kineserne forventes at åbne deres grænser til fransk charcuteri, hvilket vil gøre alle de franske slagtere glade), sundhedstjenester og lægelaboratorier og med at hjælpe Kina med at løse deres luftforureningsproblemer i byerne.

Foto: Præsident Xi Jinping skriver i gæstebogen den 26. marts 2014 under et besøg i Charles de Gaulle-stilftelsen i Paris

NAWAPA XXI diskuteret ved Johns Hopkins Institut for Vand

Onsdag aften afholdt Johns Hopkins Skole for Avancerede Internationale Studier et arrangement om international vandsikkerhed med titlen »Vand: Det afgørende led i bæredygtig udvikling.« Tilstede ved arrangementet var Michael Kirsch, hovedforfatteren til rapporten fra 2012 NAWAPA XXI og medfølgende lovudkast til projektet. Denne NAWAPA XXI-rapport skitserede nødvendigheden, processen og fordelene af at bygge North American Water and Power Alliance (Det nordamerikanske vand- og elektricitetssamarbejde) for det 21. århundrede, som er drevet ved atomkraft, og blev fornylig afløst af den omfattende rapport, Nuclear NAWAPA XXI: Gateway to the Fusion Economy.

SAIS-præsentationen handlede om spørgsmålet om adgang til vand som en global udfordring, og en udfordring, som vil blive stadig mere vanskelig i de kommende årtier. Ifølge Marc Robert, øverste driftsleder ved Water Asset Management, vil den globale efterspørgsel på vand i år 2030 stige med 40 % over, hvad den er i dag.

Alt imens afsaltning blev diskuteret som et positivt potentiale, bedømte talerne det til at være for kostbar en investering. Den sydvestlige del [af USA] har brug for, hvad der svarer til endnu en Coloradoflod for at kunne opretholde behovet for vand og fødevarer. Coloradofloden er i øjeblikket kilden til vand for 15 % af nationens afgrøder.

Under spørgsmål-og-svar-tiden rejste Michael Kirsch

spørgsmålet om udsigterne for opførelse af NAWAPA XXI. Han nævnte et kort, som var blevet brugt af Benjamin Zaitchik, assisterende professor ved John Hopkins' Department of Earth and Planetary Sciences, og som forudsagde, at nedbørsmængden på de nordlige breddegrader fortsat vil stige, mens tørketilstanden i syden vil forværres i de kommende årtier. Kirsch påpegede, at denne kendsgerning er endnu en grund til omgående at påbegynde opførelsen af NAWAPA XXI. De store floder i Alaska, hvis løb ville blive modificeret gennem et system af dæmninger, pumper og kanaler, kunne levere mere end tilstrækkeligt med vand til det udtørrede sydvesten. Floderne i det vestlige Alaska, Susitna, Copper, Tanana, Yukon, Taku, Stikine, Nass og Skeena har alle gennemsnitligt 40 mio. acre feet årligt (MAFY) afstrømning af ferskvand. Ved at indhente blot 5 % af denne afstrømning kunne USA have gavn af, hvad der svarer til endnu 3 Coloradofloder.

Som en yderligere tilføjelse påpegede Kirsch de miljømæssige udfordringer, som en overflod af vandressourcer mod nord repræsenterer. På grund af manglen på direkte sollys året rundt på disse breddegrader er vandet mindre produktivt. Det er i mindre grad i stand til at understøtte fotosyntesen gennem at forvandle vand til planteliv. Kirsch bemærkede, at vand, der bruges på de sydlige breddegrader, som i Californien, hvor 1/3 af USA's afgrøder dyrkes, er 5,5 gange så produktivt.

Selv om responsen fra panelet var blandet, blev spørgsmålet om en nordamerikansk alliance mellem USA, Canada og Mexico for at styre vort kontinents vandressourcer et tema i de efterfølgende spørgsmål og svar.

Beijing Review interviewer Zepp-LaRouche om det Nye Silkevejsprojekt

21. marts 2014 – Beijing Review, det prestigøse kinesisk-engelsksprogede magasin, viste den 17. marts et tre minutter langt videoklip på deres hjemmeside fra et længere interview, de havde gennemført med Helga Zepp-LaRouche i Beijing den 20. februar. I klippet understreger Zepp-LaRouche den epokegørende betydning af præsident Xi Jinpings forslag om skabelsen af et Økonomisk Silkevejsbælte. Hun forklarer, at forslaget er et vigtigt, fordi det fører Centralasiens nationer ind i verdensøkonomiens hovedstrømning og hæver levestandarden for Eurasiens folkeslag.

Hvad der imidlertid er endnu vigtigere, bemærker hun, er, at dette ville promovere og blive inkorporeret i en større Landbro, som ville føre alle folkeslagene på adskillige kontinenter sammen i en global, økonomisk udviklingsproces. Hvis vi kan overvinde den aktuelle krigsfare, sagde Zepp-LaRouche, ville et sådant projekt åbne op for en ny civilisationsepoke for menneskeheden. »Vi må ændre det nuværende paradigme. Vi må ophøre med al geopolitisk tænkning og fokusere på menneskehedens fælles mål«, sagde hun.

Beijing Reviews webside havde også et svar fra Zepp-LaRouche mht. de aktuelle kinesisk-japanske spændinger. Zepp-LaRouche sagde, at Shinzō Abe-regerings aktuelle politik ikke ville have været provokerende uden opbakning fra USA og bemærkede ligeledes, at USA's overreaktion på den tidligere proklamerede, kinesiske Luftforsvars-Identifikationszone, som mange lande har etableret, også gjorde folk opmærksom på, hvor tæt vi er på krig.

(Verdenslandbroen)

Læs også:

Gå ind på kategorien Verdenslandbroen og læs vore artikler om Kinas Ny Silkevejsprojekt, samt rapport om Helga Zepp-Larouches nylige foredragsrejse til Kina:

Schiller Instituttet havde den 12. april 2007 foretræde for Folketingets Trafikudvalg om et dansk magnetsvævetognet

En delegation fra Schiller Instituttet havde i dag foretræde for Folketingets Trafikudvalg for at præsentere et forslag til bygningen af en dansk magnettoglinje mellem København og Århus som starten på et dansk højhastighedstognet.

På billedet ses fra venstre mod højre: Feride Istogu Gillesberg, Jon Kjær Nielsen, Tom Gillesberg, Michelle Rasmussen og Christina Brun Jensen.

I Radio Schiller fra den 12. april 2007 (mp3-fil) beskriver Tom Gillesberg besøget i Trafikudvalget, læser sin tale op og beskriver spørgsmålene og svarene der fulgte.

Tale af Tom Gillesberg til Folketingets Trafikudvalg den 12. april 2007:

[Sammen med talen blev vist en power point præsentation, der

kan hentes her]

Goddag, jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Først vil jeg gerne takke Trafikudvalget for at modtage vor delegation med så kort varsel (fn1).

I sommeren 2006 udsendte Schiller Instituttet en kampagneavis i 50.000 eksemplarer (fn2), hvor vi foreslog etableringen af en magnetsvævetoglinje mellem København og Århus over Kattegat, der kunne reducere rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25 minutter. Det burde være første del af et dansk hurtigtognet. For et par uger siden fik forslaget så en del pressedækning (fn3).

Et sådant dansk magnetsvævetognet bør være med i Infrastrukturkommissionens og Folketingets planer for den fremtidige danske infrastruktur, og vi er derfor her i dag for at opfordre Trafikudvalget til at bestille et officielt studie om sagen.

Et dansk magnettognet vil senere hen blive koblet på et internationalt net, der med tiden vil dække Europa fra nord til syd og række hele vejen over til Asiens østkyst, som foreslået af den amerikanske økonom Lyndon LaRouche under navnet Den eurasiske Landbro. Magnetsvævetog er allerede nu i daglig drift mellem Shanghai og Shanghai lufthavn, med en tophastighed på 431 km/t (fn4).

Magnetsvævetoglinjen Århus-København over Kattegat bør etableres nu fordi:

1) Reduceres rejsetiden mellem Danmarks to største byer til 25-40 minutter, vil de blive et sammenhængende økonomisk væv, og gennem øgningen af befolkningstætheden kan vi høste store økonomiske fordele. Som Øresundsbroen allerede har vist gennem en integrering af Malmø og Skåne i hovedstadsområdet økonomiske liv. Effekten af at forbinde København og Århus vil

blive langt større på det både det økonomiske område som på arbejds-, forsknings-, uddannelses-, sundheds- og kulturområdet. Trafikspringet efter Storebæltsbroen vil blive overgået mange gange med denne nye forbindelse. Forbindelsen bør efterfølgende forlænges til Aalborg og udvikle sig til et nationalt hurtigtognet.

2) Med et teknologispring til magnetsvævetog er toget hurtigere, lettere og billigere at benytte end bilen, og togtrafikken dermed for alvor konkurrencedygtig. Et maglevnet vil også – på grund af den høje hastighed – have en næsten ubegrænset kapacitet, der rækker langt ind i fremtiden. Magnetsvævetog har også et lavt energiforbrug til gavn for samfundsøkonomien.

3) Et europæisk maglevnet er hurtigere og mere samfundsøkonomisk end fly, og vil bringe os nærmere de andre europæiske byer. Maglevtoget er også velegnet til hurtig godstransport.

Skal den danske økonomiske aktivitet og dens fleksibilitet opgraderes gennem denne nye teknologi, bliver det ikke gennem brugerbetaling, men gennem at statens investeringsbudget udvides til at finansiere bygningen af nettet, som staten tidligere betalte for opbygningen af den eksisterende danske infrastruktur. Dette vigtige aspekt af infrastrukturopbygning har den amerikanske økonom Lyndon LaRouche beskrevet som nødvendigheden af et statsligt investeringsbudget i et skrift til Den amerikanske Kongres med titlen: "Hvad kongressen må lære: Investeringsbudgettets glemte kunst" (fn5).

Statslige investeringer i denne type af grundlæggende økonomiske infrastruktur vil vende mangfoldigt tilbage i løbet af de næste 50 år, pga. den øgede økonomiske aktivitet, mobilitet og produktivitet der skabes i økonomien. Ved en simpel brugerbetaling bliver billetprisen for høj og de gavnlige samfundsøkonomiske effekter udebliver.

På kort sigt virker det som vanvid, at bruge så mange statslige penge på projektet, men på lang sigt (30-50 år) er det vanvid ikke at gøre det. Og jo før vi bygger det, jo før får vi de positive effekter.

Samtidigt er investeringer i grundlæggende økonomisk infrastruktur det bedste modsvar til den nuværende truende økonomiske afmatning og internationale økonomiske krise forårsaget af bristende bolig- og spekulationsbobler – både danske og internationale.

Selv om dette er en del af den fremtidige europæiske infrastruktur (og gør brug af en tysk designet teknologi), kan vi ligesom med Femern Bælt-forbindelsen ikke vente på et tysk initiativ. Den fremtidsoptimisme, der er resultatet af vore positive erfaringer med store infrastrukturprojekter her i Danmark, gør, at vi kan gå foran, og så senere få tyskerne med. Både når det gælder bygningen af Femern Bælt-forbindelsen og et magnettognet (fn6).

I Asien venter man ikke på Europa. Kina har allerede bygget en maglevlinje og Rusland, Kina og Indien har påbegyndt et tæt økonomisk, teknologisk og videnskabeligt samarbejde. De er allerede i gang med at designe nye typer kernekraftværker og lignende avancerede projekter. Rusland og Kina samarbejder nu om at sende rumsonder til Mars og diskuterer sågar en bemanded rejse til Månen.

Hvis Danmark og Europa skal spille en ledende rolle i fremtiden, må vi lave de teknologispring nu, der gennem videnskabeligt og teknologisk fremskridt skaber øget velstand i fremtiden.

Tak for ordet.

Fodnoter:

1. Bilag: Schiller Instituttets henvendelse til Folketingets Trafikudvalg og Infrastrukturkommissionen 21. marts 2007

2. Bilag: "Danmark og Den eurasiske Landbro" af Poul E. Rasmussen, Schiller Instituttets Kampagneavis nr. 1, juli 2006
3. Bilag: Jyllands-Postens netavis og JP Århus, Berlingske Tidende, Ingeniørens netavis ing.dk, TV2/Nords hjemmeside m.m.
4. Bilag "Shanghai Maglev Transrapid Technology", Siemens AG 2001, samt de to videoklip www.transrapid.de/de/medien/mpegs/ShAirportLine_EN.htm og www.transrapid.de/de/medien/mpegs/hochtech_16x9_en.htm
5. Bilag: "What Congress needs to learn: The lost art of Capital Budget" af Lyndon LaRouche
6. Bilag: "Danmarks fremtidige rolle i verden: Fra Korsfarer til Brobygger" af Tom Gillesberg, Schiller Instituttets Kampagneavis nr. 2, december 2006

Efter talen var der en række spørgsmål fra udvalget, der er beskrevet og besvaret i Radio Schiller fra den 12. april 2007(mp3-fil).

Spørgsmålene var bl.a.:

Kan tog køre både på normale togs Skinner og dem fra magnetsvævetog?

Foreslår Schiller Instituttet lignende net i andre lande og et internationalt maglevnet?

Hvad siger du til dem som siger at Danmark er for lille til et sådant net?

Hvorfor begynde med København-Århus forbindelsen i stedet for en forbindelse til Berlin over Femern Bælt?

Hvorfor foreslår Schiller Instituttet magnetsvævetog? Er TGV-tog ikke hurtigere?

Trafikudvalgets dagsorden for den 12. april 2007:

http://www.folketinget.dk/?/samling/20061/udvda/tru_moede19.htm

Trafikudvalgets medlemmer modtog også en række billag der kan ses på:

<http://www.folketinget.dk/Samling/20061/almdel/TRU/bilag/322/index.htm>

<http://www.folketinget.dk/Samling/20061/almdel/TRU/bilag/360/index.htm>

<http://www.folketinget.dk/Samling/20061/almdel/TRU/bilag/361/index.htm>

Følg den fortsatte udvikling på vore maglev-hjemmeside: Danmark behøver magnettoget.

Politisk orientering den 16. januar 2014

**Politisk orientering den 16. januar 2014
med Schiller Instituttets formand Tom
Gillesberg**

Tom Gillesbergs nytårstale 2014

**Politisk orientering den 2. januar 2014
med Schiller Instituttets formand Tom
Gillesberg**

**Video: En vision for
fremtiden.
Dansk voice-over**

Infrastruktur projekter og fusionsøkonomi

**Det er en af statens vigtigste opgaver at
forberede og muliggøre den fremtidige økonomiske
vækst og udvikling gennem at investere i store
infrastrukturprojekter. En Kattegatbro og et dansk
magnettognet bør bygges så hurtigt som muligt,**

sammen med en lang række andre projekter, der vil forbedre produktiviteten i den danske økonomi og løfte os op på et højere teknologisk niveau.

Et samfund udvikles ved, at visionære ledere definerer den næste teknologiske platform, som samfundet skal løftes op på, hvis det skal realisere sit fulde potentiale for kontinuerlig udvikling. I 1800-tallet var det kulkraft, damplokomotiver og realiseringen af potentialet i H.C. Ørsteds opdagelse af elektromagnetismen (elektricitet) – i dag er kvantespringet fusionskraft, magnettog og beherskelsen af atomets inderste hemmeligheder.

Enhver investering i grundforskning for at forstå og beherske naturens love kommer mangefold igen, når den omsættes i økonomien som nye teknologiske principper, der gør os i stand til at gøre i morgen, hvad vi end ikke kunne drømme om i går. Det er statens fremmeste opgave at investere i befolkningens åndelige udvikling, der kan sikre de fremtidige videnskabelige opdagelser og samtidigt skabe de fysiske rammer, der gør det muligt at udfolde resultaterne af de nye opdagelser så hurtigt og udbredt som muligt. Det er, hvad infrastruktur går ud på.

Mens private investorer må tænke praktisk og typisk har en meget kort tidshorisont for deres investeringer, kan, og skal, staten kigge 10, 20, 50 eller 100 år ud i fremtiden, når beslutninger skal træffes. Staten kan samtidig indkalkulere den samfundsmæssige gevinst ved de forskellige investeringer. De fleste har stadig et billede af de dramatiske teknologiske landvindinger, som præsident Kennedys program for at få en mand på månen afstedkom.

Statens opgave er altså ikke at få en umiddelbar gevinst på sin investering, som man netop nu forsøger det i Dong Energy eller PostDanmark, men at lave investeringer, der transformerer økonomien som helhed og løfter den op på et højere niveau. En rolle, som etableringen af et nationalt post- og telegrafvæsen i lighed med etableringen af offentlige

elektricitetsselskaber engang spillede, da de var med til at øge produktiviteten i den danske økonomi som helhed gennem at gøre disse teknologier tilgængelige for hele økonomien.

Seneste danske eksempel på, hvordan nationaløkonomien kan forandres pga. af store statslige projekter, var bygningen af Storebæltsbroen. Selv om det ikke involverede en ny teknologi, så transformeredes de interne funktioner i Danmark gennem at gøre transport mellem landsdelene hurtigere og mere pålidelig – også selv om det ikke umiddelbart blev billigere.

Siden fik vi Øresundsbroen kræver det ikke stor fantasi at se, at vi ved siden af bygningen af Femern Bælt-tunnelen også så hurtigt som muligt skal have påbegyndt en Kattegatbro, der vil forbinde Sjælland og Jylland direkte og rykke Hovedstadsområdet og Aarhusregionen langt tættere på hinanden. En Helsingør-Helsingborgtunnel, der kan aflaste og supplere Øresundsbroen, burde også for længst have været besluttet.

Imens vi forbereder disse store projekter, kan vi så fremrykke andre nødvendige investeringer i vejnet, uddannelses- og sundhedsvæsen (hvad enten det er nationalt, regionalt eller kommunalt), så vi så hurtigt som muligt får gavn af investeringerne og efterfølgende har arbejdskraftsressourcerne til andre projekter.

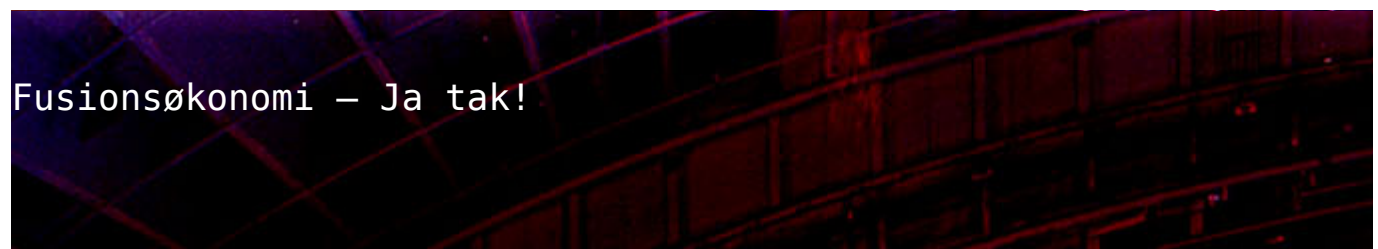
Alle disse bro- og tunnelprojekter vil, ligesom Storebælts- og Øresundsbroen, uden problemer betale sig selv gennem brugernes betaling af bro- eller tunnelafgift til staten i stedet for billetafgift til færgeselskabet, men den blotte forbedring af transporttiden for biler og lastbiler transformerer ikke den danske økonomi til en højere økonomisk platform.

Et skifte til en højere platform kræver, at man indtænker fremtidens muligheder og behov i de teknologier, som man anvender. Derfor er det tåbeligt at have en timeplan mellem de fire største byer som den højeste ambition for den nationale, kollektive trafik. Projektet er forældet, allerede inden man

er begyndt at bygge det. I stedet bør vi bygge et magnettognet, der med den nye Kattegatbro vil reducere rejsetiden mellem København og Aarhus til 25 minutter, med 20 minutters tillæg for rejsen fra Aarhus til Ålborg. Hele Danmark vil blive rykket sammen som fungerende forstæder til København, med magnettognet, der fungerer som en national metro.

Men magnettog er ikke den primære teknologi, der vil transformere vor fremtid mest over de kommende 50-100 år. Det er brugen af fusionskraft på alle niveauer i den civile økonomi. Lige fra produktion af ubegrænset, billig strøm, til skabelse af nye materialer og kontrol af mange nye, fysiske processer, der i størrelsesorden rækker fra at forstå og kontrollere det subatomare domæne til mere effektive fysiske processer, der giver os voksende kontrol over vand- og vejrsystemerne på kontinenterne og hjælper os til at påvirke aktiviteten i det øvrige solsystem. Fusionsforskning og rumprogrammer er en afgørende del af fremtiden, som vi må bruge voksende ressourcer på, mens vi samtidigt forbedrer energigennemstrømningstætheden (se bagsiden) og vidensniveauet i vor økonomi gennem at erstatte forældede vindmøller med moderne kernekraftværker.

Målrettet investering i udvikling af infrastruktur, i forskning og udvikling og i befolkningens evne til at komme med nye videnskabelige gennembrud, har altid været den bedste investering, som en nation kunne foretage for sin fremtidige udvikling og de kommende generationer.

Fusionsøkonomi – Ja tak!

Vi har nået et punkt, hvor ikke alene menneskets evne til at udnytte Solens processer er en realitet, der er ved at vise sig; den er faktisk en eksistentiel nødvendighed.

Vi må nu, i et internationalt samarbejde, der spænder fra Eurasien over Amerika, rette vore kreative evner og fysiske ressourcer mod opnåelsen af afgørende gennembrud inden for termonukleare processer. Dette er det næste skridt, der længe er blevet forsinket, i den menneskelige evolutions viljemæssige udviklingsproces, som illustreres af de tidligere, successive overgange fra et samfund baseret på brændsel af træ, til en kulbaseret økonomi, dernæst til olie og naturgas, efterfulgt af det højere potentiale, der findes i energi fra sprængningen af atomkernen.

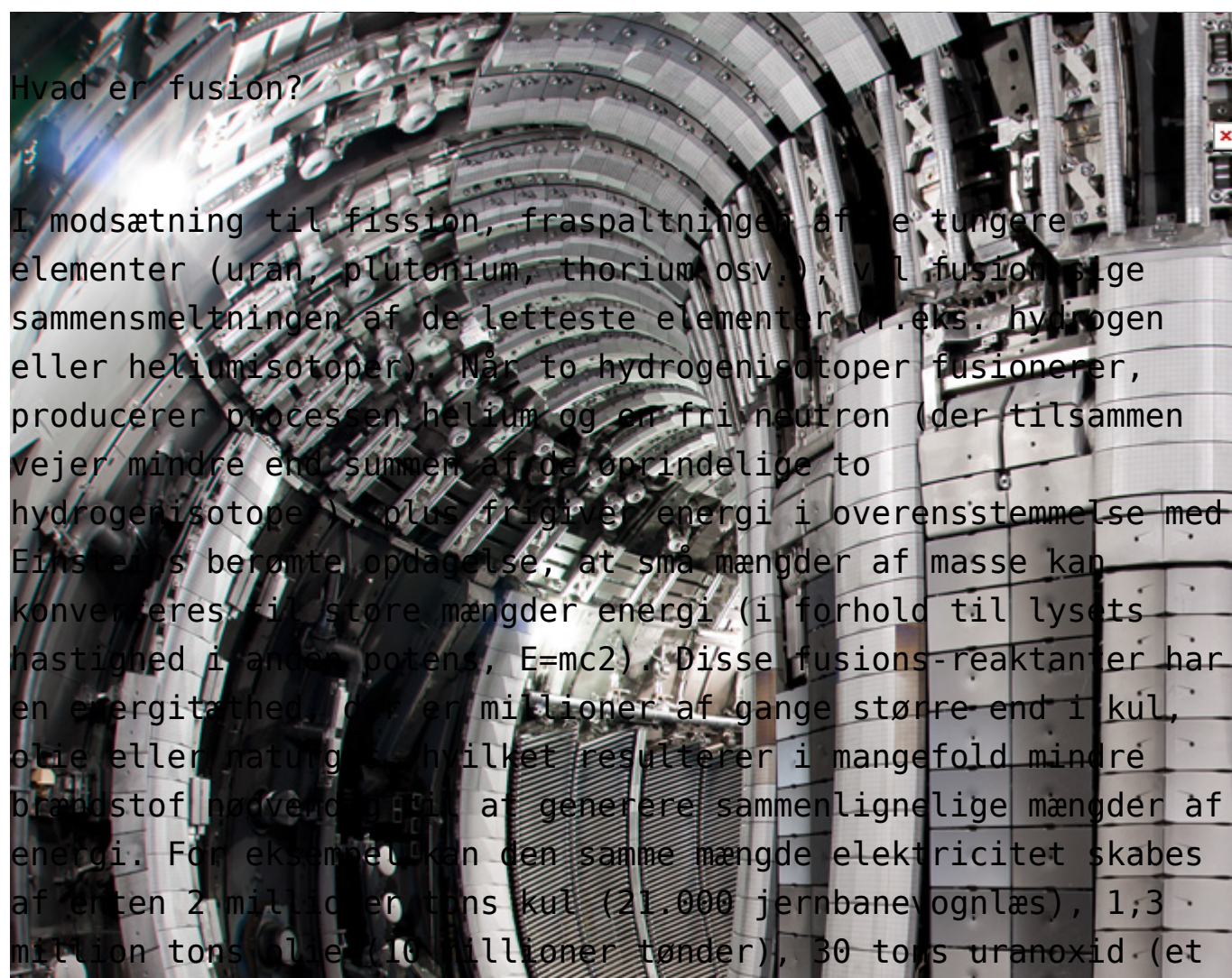
Ved at forøge det, som den amerikanske økonom Lyndon LaRouche har defineret som økonomiens energigennemstrømningstæthed, opnår vi kontrol over højere energiomsætning pr. arealenhed, udtrykt som et bredt spektrum af teknologier, infrastrukturprojekter og produktionsmetoder. Med fusionsøkonomi bliver energiforsyningerne relativt ubegrænsede, eftersom den mængde brændstof til fusion, der indeholdes i en liter havvand, frembringer lige så meget energi som 300 liter olie.

Men dette udgør mere end blot ubegrænset energi. Fusionsøkonomi bringer menneskeheden ind i domænet for »højenergitæthedsfysik«, der beskæftiger sig med termonukleare reaktioner og plasmaer med energitætheder i størrelsesordenen 10^{11} joule pr. kubikcentimeter – en milliard gange den energitæthed, der findes i batteriet til din smartphone –, samt den dynamiske indbyrdes relation mellem plasmaer, lasere, fusion og antistofreaktioner. For eksempel er superhøjenergi-, petawatt-lasere i stand til at producere ekstremt kortvarige pulseringer af laserlys, der er 1000 gange kraftigere end den energi, der gennemløber hele USA's elektricitetsnet.

Denne nye platform frembringer et bredt spektrum af

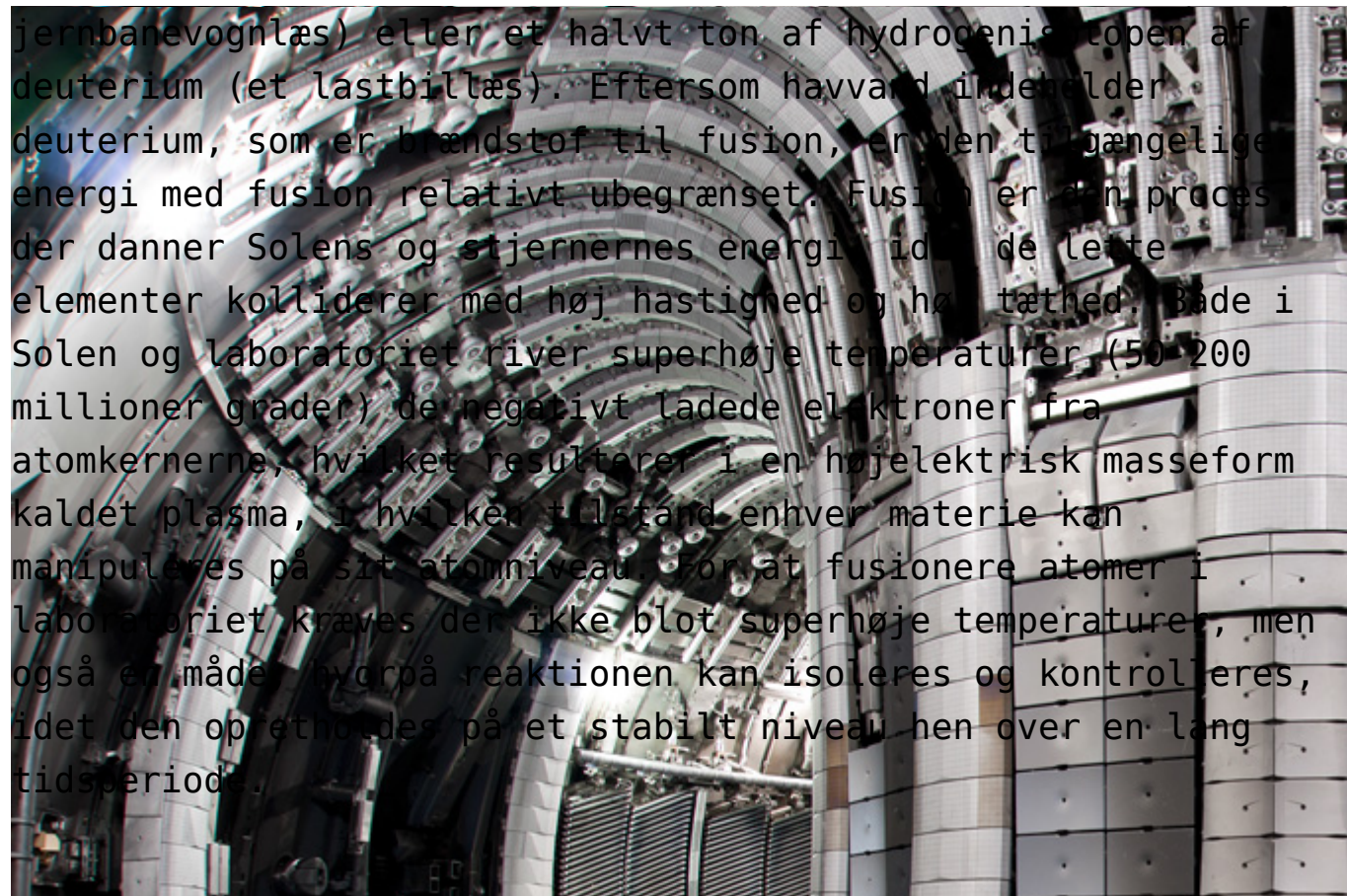
fusionsrelaterede teknologier og eksperimentelle evner, fra højenergilasere til partikelacceleratorer, højtemperatur-plasmageneratorer og eksplosioner af målrettet energi, der alle sammen arbejder i et dynamisk forhold, idet de komplementerer hinanden for at transformere hele menneskehedens økonomiske system, der således fjerner alle bekymringer om begrænset energi eller begrænsede ressourcer. I betragtning af krisen i både USA og på globalt plan er dette en absolut nødvendighed og vil kræve et forceret, globalt program, der kan sammenlignes med Manhattan-projektet eller Apolloprogrammet, men på internationalt niveau (se Figur 1).

Den fulde transformering vil tage nogen tid, men visse fusionsteknologier kan fremskaffe økonomiske fordele på relativt kort sigt.

Hvad er fusion?

I modsætning til fission, fraspaltningen af de tungere elementer (uran, plutonium, thorium osv.), vil fusion sige sammensmeltningen af de letteste elementer (f.eks. hydrogen eller heliumisotoper). Når to hydrogenisotoper fusionerer, producerer processen helium og en fri neutron (der tilsammen vejer mindre end summen af de oprindelige to hydrogenisotoper), plus frigiver energi i overensstemmelse med Einsteins berømte opdagelse, at små mængder af masse kan konverteres til store mængder energi (i forhold til lysets hastighed i anden potens, $E=mc^2$). Disse fusions-reaktanter har en energitæthed, der er millioner af gange større end i kul, olie eller naturgas, hvilket resulterer i mangefold mindre brændstof nødvendighed til at generere sammenlignelige mængder af energi. For eksempel kan den samme mængde elektricitet skabes af enten 2 millioner tons kul (21.000 jernbanevognlæs), 1,3 million tons olie (10 millioner tønder), 30 tons uranoxid (et

Allerede ved begyndelsen af fusionsalderen støttede sådanne visionære personer som medstifteren af Lawrence Livermore National Laboratory og førende fortalere for Strategic Defense Initiative (SDI), dr. Edward Teller, anvendelsen af den umådelige energitæthed, der gøres tilgængelig gennem fusionsreaktion, i form af Peaceful Nuclear Explosions (PNEs). Det blev demonstreret, at dette kunne revolutionere konstruktionen af kanaler og havne, minedrift, skabelse af vandførende lag, tunnelboring og andre forudsætninger for fjernelse af løsjord. I dag kan PNE-teknologi forbedres og anvendes til en hastig accelerering og billiggørelse af bygningen af vitale projekter, såsom NAWAPA XXI.

Til forarbejdning af materialer og naturligt forekommende ressourcer kan plasmalygten, der opererer ved temperaturer under det, der kræves til fusion, nedbryde og adskille mange materialer til de elementer og isotoper, som de er opbygget af, hvilket betyder, at kemisk »affald« og atom-»affald« kan bearbejdes til værdifulde ressourcer. Sådanne plasmalygter kan

udgøre drivkraften mod de højere energitætheder, som kan opnås med en selvforsynende fusionsreaktion, ved hvilket punkt vi teoretisk set kunne udvinde mange gange den nuværende amerikanske produktion af jern, kobber, aluminium og mange andre ressourcer fra bogstavelig talt en hvilken som helst kubikmil jord, samt genforarbejde de værdifulde koncentrationer af materialer i lossepladser.

Ud over udskillelsen og koncentrationen af ressourcer gør en fusionsøkonomi det muligt at skabe helt nye materialer med nye egenskaber, og endog transmutationen af et stof til et andet. For eksempel har petawatt-lasere allerede demonstreret evnen til at transformere guld til platin, og transmutationens fremtidige potentiale er meget bredere.

Fusionsøkonomi demonstrerer således uden for enhver tvivl, at for en menneskehed i fremgang er der ingen begrænsede ressourcer, og ingen grænser for vækst.

Alt imens en udvidet gennemførelse af nogle af disse systemer vil kræve en generations arbejde eller mere, så vil deres fremtidige virkeliggørelse være afhængig af, at vi begynder nu, og de første skridt til en fusionsøkonomi er nærmere, end du måske tror.

Et nyt Manhattanprojekt

Den langsomme fremgang for udviklingen af fusionsenergi i løbet af de seneste fire årtier har været resultatet af politiske beslutninger, ikke videnskabelige umuligheder. For eksempel vedtog Kongressen i 1980 kongresmedlem Michael McCormacks »Loven om udarbejdelse af magnetisk fusionsenergi«, der foreslår en forceret investering i fusion og konstruktion af en prototype for en fusionsreaktor med magnetisk indeslutning ved år 2000. Gennembruddene blev imidlertid aldrig skabt, fordi programmet ganske simpelt aldrig blev finansieret, som ses på Figur 1. Udfordringen i dag er således

lige så politisk, som den er videnskabelig. Beslutningen om at udvikle fusionsøkonomi må træffes; med denne forpligtelse, og med fuld finansiering og støtte fra nøgleregeringer, kan en international, forceret indsats gøre dette til virkelighed.

Videnskabsfolk inden for fusion over hele verden (og især de sidste veteraner fra indsatsen for fusion tilbage i 1960'erne) må sættes sammen for den ordentlige planlægning af et seriøst, forceret program.

Med de videnskabelige, tekniske og ingeniørmæssige overvejelser lagt klart frem på bordet, kan et forceret program påbegyndes, idet fusions- og højteknologiressourcer fra USA, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, de europæiske nationer og andre lande sættes sammen, tillige med støtte fra eksisterende institutioner, såsom Det internationale Atomenergiagentur (IAEA).

Den termonukleare tidsalder

Fusionsøkonomi er ikke blot en ny måde, hvorpå energi kan opnås og anvendes i den eksisterende økonomi.

Hele menneskehedens udviklingshistorie har været karakteriseret af skabelsen af nye, økonomiske systemer, med nye ressourcegrundlag og nye teknologiske muligheder – en række af kvalitative forandringer, med stigende niveauer af bemestret energigennemstrømningstæthed som drivkraft. Dette er et rent eksempel på de unikke, skabende evner, som adskiller mennesket fra ethvert blot og bart dyr.

De største, økonomiske revolutioner har haft overgang til kvalitativt højere niveauer af energikilder som drivkraft. Fusion er nu en bydende nødvendighed for menneskeheden. Ved at begynde nu kan vi, i løbet af de næste to generationer, imødegå den voksende verdensbefolknings behov for energi og ressourcer, og menneskeheden kan sættes på en ny kurs, en, der

faktisk er passende for vor sande, kreative natur.

»Grøn« er ved at slå os ihjel

Råddenskabene er så vidt udbredt, at de fleste mennesker ikke længere lægger mærke til dem; men grøn ideologi og politik er i færd med at slå os ihjel. Samtidig med, at vi lukker Wall Street ned, er det vores komplementære politik at lukke den grønne politik ned og igen komme i gang med økonomisk fremgang.

Intet område af verdensøkonomien har undgået ødelæggelse gennem den grønne politik, der er blevet finansieret og gennemtvunget af de store Wall Street-financierer og anglo-hollandske ditto. Nemlig:

Energi: Takket være grøn sabotage af nuklear fission og fusion, lever store dele af verdens befolkning uden livreddende elektricitet og er dømt til elendige, korte liv, for ikke at tale om virkelig, miljøbestemt fornedrelse.

Vand: Grøn politik har dræbt de fleste af de betydeligste vandstyringsprojekter, der har været fremme på tegnebordet siden TVA [Tennessee Valley Authority], under påskud af at redde »naturen« og »de sparsomme ressourcer«, og har således prisgivet menneskeheden til ødelæggende oversvømmelser, tørke, vandbårne sygdomme og fødevaremangel.

Fødevarer: Den grønne politik har systematisk angrebet de videnskabelige investeringer og tilnærmelser til udvidelsen af verdens fødevareforsyning, idet den benytter perverterede argumenter, der favoriserer lokale landmænd og »naturlige« fødevareremner for at maskere planen om at reducere verdens

befolkning.

Befolkning: Ved hjælp af den kunstigt skabte knaphed på energi, vand og fødevarer har den grønne bevægelse direkte angrebet menneskets kerneidentitet som et skabende væsen og har derved retfærdiggjort en politik, der afskriver hele befolkningsgrupper som »overflødige« eller som »liv, der ikke er værdige at leve«. Dette nedværdigende koncept om menneskeheden som »blot endnu en dyreart« indeholder potentiale til at tilintetgøre mange flere menneskeliv, end alle de ovenfor nævnte materielle afsavn.

Den »grønne« politik må afskaffes! Den er i modstrid med den menneskelige eksistens' virkelighed, som har været afhængig af, at mennesket har anvendt sine skabende evner til at forøge sin magt over naturen gennem forøgelsen af energigennemstrømningstætheden. Enten gør mennesket fremskridt mht. viden og produktiv evne, eller også dør det.

Frem til omkring det tidspunkt, hvor mordet på John F. Kennedy skete, var denne idé om fremskridt, frem for alt andet, indlejret i den amerikanske identitet. Denne idé havde smittet til hele sektioner af verden – Tyskland, Japan, Rusland og andre dele af Europa og det amerikanske kontinent. Det var en idé, der med enorm kraft havde inspireret folk til at udføre store foretagender og projekter, der stadig den dag i dag opretholder civilisationen.

Det er netop årsagen til, at verdens førende finansoligarki, centreret omkring de anglo-hollandske monarkier, optrappede sin »grønne« bevægelse i 1960'erne. Denne bevægelses kerneinfrastruktur, der er skamløst baseret i racehygiejnebevægelsen, var der allerede, men fra 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne voksede den kraftigt – gennem Verdensnaturfonden, Grænser for Vækst, »anti-atomkraft« og den perverterede rock-narko-sex-modkultur, der i dag er den dominerende kultur i den globaliserede verden. Deres plan, som Lyndon LaRouche har understreget, og som den grønne bevægelses

dokumenter og talsmænd gentagne gange åbenlyst har erklæret, er at reducere det menneskelige befolkningstal, som de kalder en »cancer« på Jorden, fra det nuværende godt 7 milliarder, til et angiveligt »bæredygtigt« befolkningstal på mindre end 1 milliard.

Der kan ikke være nogen »bæredygtig«, menneskelig eksistens uden teknologisk fremskridt! Enten gør mennesket fremskridt mht. sin magt og sine intellektuelle evner, eller også dør det. Den grønne ideologis mentale råddenskab vil meget let falde bort, efterhånden som vi atter indlader os på store projekter, men vi må direkte identificere den som det onde, den er.

»Grøn« skal, sammen med Wall Street, væk!

Foto: Norris Dam fra 1936, en projekt i TVA

EIR deltager i 50-års mindededag for Den afrikanske Union

4. juni 2013, Af Donielle DeToy – For halvtreds år siden, den 25. maj, 1963, mødtes afrikanske ledere fra 32 nyligt dannede nationer i Addis Abeba, Etiopien, for at danne Organisationen af den Afrikanske Union (OAU). Ghanas præsident, dr. Kwame Nkrumah, en af OAU's stiftende 'fædre', fremlagde en klar og nødvendig vision om et forenet Afrika, der samledes om et uafhængigt banksystem, økonomisk samarbejde og store infrastrukturprojekter som fælles mål for kontinentet.

Laurence Freeman, EIR's afrikanske redaktion, genopvækkede den 28. maj denne vision i sin tale: »Afrikas store underskud: Udfordringen om infrastrukturens forfald, fred og økonomisk udvikling« på OAU's hovedkontor i New York City.

»Afrika@50 Topmøde«-konferencen sponsoreredes af Centeret for mediernes Fredsinitiativ (CMPI) for at højttideligholde grundlæggelsen af OAU. Dr. Uchenna Ekwo, præsident og grundlægger af CMPI, inviterede Freeman til at tale på det første panel, »Demokrati, udvikling og forsvar«. Freeman præsenterede nogle af EIR's forslag til store infrastrukturprojekter for Afrika og fremkaldte en intens diskussion om Amerikas første finansminister, Alexander Hamiltons, kreditpolitik.

Freeman mindede tilhørerne om Afrikas mest berygtede, britiske imperialist, Cecil Rhodes' brutale mentalitet, den Cecil Rhodes, som var mesteren bag »plyndringen af de rigelige ressourcer, der ligger i kontinentets undergrund, med tilføjelse af drabene på et tocifret milliontal af 'indfødte' over jorden.« Ulykkeligvis fortsætter, efter 50 år, den samme politik, sagde han. De to mekanismer, der bruges til at opnå disse ønskede formål, er:

- 1) den bevidste afvisning af opbygning af regionale og transkontinentale infrastrukturprojekter inden for de vitale kategorier: energi, vand og jernbaner; og
- 2) manipuleringen, skabelsen og næringen af 'etnisk-religiøse' forskelligheder.

Den tilsigtede konsekvens har været sårbare eller svækkede stater over hele kontinentet. Desperate mennesker, der lider under mangel på livets basale nødvendigheder, kaster sig forudsigeligt nok over hinanden og dræber deres brødre og søstre for mad, jord og vand, for simpelt hen at overleve. Vi er i dag vidne til disse vilkår i Sudan og Sydsudan, Den centralafrikanske Republik, Den demokratiske republik Congo,

Nkrumahs vision

Hvordan bringer man konflikterne, krigene, hungersnøden og opstandene til en afslutning? Freeman insisterede på, at de underliggende årsager må udryddes og erstattes af et nyt, økonomisk princip, baseret på Hamiltons kreditsystem og kontinentalt samarbejde om store infrastrukturprojekter. Dette koncept er ikke nyt for OAU; ved den stiftende konference i 1963 talte præsident Nkrumah om et lignende tema:

»Det er sandt, at vi nu kaster kolonialismens åg af os så hurtigt som muligt, men vor succes på dette område imødegås af de succesfulde, intense bestræbelser fra imperialismens side for at fortsætte udnyttelsen af vore ressourcer ved at skabe splittelse blandt os ... «

»Det var kolonialismen, der oprindeligt forhindrede os i at samle den virksomme kapital; men det var os selv, for hvem det mislykkedes at tage den fulde magt, som uafhængighed gav os, i anvendelse for at mobilisere vore ressourcer. Det er kun ved at forene vor produktive kapacitet og den resulterende produktion, at vi kan samle kapital. Og når vi først får begyndt, vil momentet øges. Med kapital, der kontrolleres af vore egne banker, spændt for vor egen, virkelige udvikling inden for industri og landbrug, vil vi gøre fremskridt. Vi vil akkumulere maskineri og etablere stålværker, jernstøberier og fabrikker; vi vil forbinde vort kontinents forskellige stater gennem transportforbindelser; vi vil forbløffe verden med vore vandkraftværker; vi vil dræne marsk og sump, rydde befængte områder, ernære de underernærede og fri vort folk for parasitter og sygdomme. Det ligger inden for videnskabens og teknologiens muligheder at få selv Sahara til at blomstre op som en udstrakt mark med grøn vegetation, til udvikling af landbrug og industri.«

»En lysende fremtid«

At få Sahara til at blomtre var nøjagtig, hvad EIR dernæst præsenterede for tilhørerne. Freeman viste kort over fire, store, kontinentale projekter – to forslag til vandinfrastruktur, Transaqua-projektet og kanalen fra det østlige Congo til Qattara-sænkningen, og to transportkorridorer, Afrika-passet og en øst-vest-jernbane.

Et kort over vandressourcerne i Afrika viser tydeligt problemet: en overflod af vand i Congobassinet og et ekstremt tørt ørkenområde, inklusiv den hastigt svindende Tchad-sø. Transaqua (se EIR, 8. okt. 2010) ville bygge en sejlbar kanal fra den mægtige Congoflod, mod nord for at mødes med Obanguifloden og dernæst krydse over Den centralafrikanske Republik ind i Charifloden for at fylde Tchad-søen op. Dette ville forbedre livsbetingelserne for mere end 50 millioner afrikanere fra Tchad, Cameroun, Niger og Nigeria og dermed skabe et nyt, økonomisk potentiale for Sahel-området. Kanalen fra det østlige Congo til Qattara-sænkningen (EIR 8. juni 2012) begynder også ved Congofloden; dette forslag til en overvandingskanal løber gennem Den centralafrikanske Republik, Sydsudan, Sudan og Egypten. De to transportnet vil forbinde mere end 20 lande på det afrikanske kontinent.

Freeman talte dernæst om ungdommen i Afrika, det kontinent, der

»rapporteres at have verdens hastigst voksende befolkning i aldersgruppen 15-24, som udgør 20 % af kontinentets totale befolkning, eller 200 millioner mennesker, og 60 % af de arbejdsløse. Konstruktionen af disse infrastrukturprojekter vil ikke alene være den mest effektive måde at skaffe Afrikas »ungdomspukkel« arbejde på, men vil også nødvendiggøre uddannelse og træning af et tocifret millliontal af unge mennesker som arbejdere, ingeniører og videnskabsfolk. Et sådant handlingsforløb vil skaffe alle

afrikanere en lysende fremtid og være til gavn for hele verden.«

Lyndon LaRouche har advaret om, at det nuværende, globale finanssystem er ved at disintegrere, og at USA må tage føringen ved at genindsætte Glass/Steagall-loven og etablere et kreditsystem efter Hamiltons principper. Det var denne idé, der skabte en yderst intens dialog under konferencen. En konferencedeltager, der påberåbte sig at være en efterkommer af Hamilton, udfordrede alle til at tage til Wall Street for at beskue statuen af Hamilton og studere hans skrifter for at forstå, hvordan det gik til, at Amerika var i stand til at befri sig selv fra Det britiske Imperium ved at skabe en ny form for bank. Dette omhandlede det spørgsmål, der ofte stilles: »Hvordan vil man betale for disse projekter?«

Om eftermiddagen begyndte en af paneldeltagerne sin tale med at referere til Freemans tidligere præsentation og gav dernæst en kort gennemgang af Hamiltons nationale banksystem. Hans improviserede erklæring afsluttedes med en opfordring til den omgående etablering af First National Bank of Africa. De 'grundlæggende fædre' af OAU og USA ville helt sikkert have været enige heri.

Foto: Kwame Nkruma (1909 – 1972)

Specialrapport:

Helga Zepp-LaRouche:

Kun et totalt paradigmeskift kan forhindre en katastrofe

... Helga Zepp-LaRouche stillede spørgsmålet: »Kan I hjælpe os med at overtale verdens regeringer til at opgive snævertsynede, geopolitiske konfrontationer og foretage de ændringer, der er nødvendige for den menneskelige arts overlevelse?«

Inkluderer Lyndon LaRouche: Denne krises afgørende spørgsmål.

Tekster, der henvises til i Helga's tale: [FDR's Iran/Hurley-memorandum](#)

Download (PDF, Unknown)